

Στη ζωή μας είναι ενωμένα ο Σταυρός και η Χάρη

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Τω πνεύματι ζέοντες, τω Κυρίω δουλεύοντες»

Αδελφοί και πατέρες, δεν θα σταματήσουμε με τη Χάρη του Χριστού, να ασχολούμαστε και να υπενθυμίζουμε το σκοπό που επιδιώκουμε.

Στη ζωή μας είναι ενωμένα ο Σταυρός και η Χάρη.

Τα επίπονα είναι ο Σταυρός και τα χαρμόσινα είναι η παρουσία της Χάρης του Κυρίου μας, η οποία παρηγορεί την ψυχή μας όσες φορές μάς στηρίζει η Θεία του Πρόνοια.

Η κολακευτική μορφή της Χάρης του Κυρίου, η οποία μας πληροφορεί ότι αποδέχεται την πρόθεση και την προσφορά μας, είναι είδηση, ότι έρχονται θλίψεις και κόποι.

Γι' αυτό απαιτείται συνεχής ομολογία για το βραβείο, που μας περιμένει.

Αφού κατά τη Γραφή «Πολλοί αι θλίψεις των δικαίων» (Ψαλμ. Λγ, 19) και »διά πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την ζωήν» (Πράξ. ζ, 10), εμείς επιμένουμε στην πρώτη μας υπόσχεση και δεν ανακαλούμε την απόφασή μας για την αποταγή, η οποία «ουδέν άλλο εστί, ει μη σταυρού και θανάτου επαγγελία».

Ατενίζοντας σταθερά στα πρότυπά μας, το βίο του Κυρίου μας και των ηρώων της πίστης μας, μαρτύρων, ομολογητών και οσίων, αντιγράφουμε με πόθο τον αγώνα τους «μηδεμίαν εν μηδενί διδόντες προσκοπήν, ίνα μη μωμηθή η διακονία» (Β' Κορ. ς', 3).

Αν και κατά τη Γραφή η ζωή μας διαιρείται σέ σαρκική, ψυχική και πνευματική, εμείς «οι τον Χριστού» (Γαλ. ε', 24), ως συνετοί, δεν θα κινηθούμε παράλογα, ώστε να υποκύψουμε σε όσα προκαλούν βλάβη.

Νεκρώνοντας «τα μέλη ημών τα επί της γης», ταπεινώνουμε και δαμάζουμε τη σάρκα παρέχοντας σ' αυτήν τα αναγκαία, όσα διδάσκει και η ιερή κοινοβιακή μας παράδοση.

Μετά υποτάσσοντας το θέλημα και την κρίση μας στη μακάρια υποταγή, υπακούουμε στους προϊσταμένους μας.

Έτσι καταργούμε τα συναισθήματα του ψυχικού μέρους και παραμένει υγιές το πνευματικό μας μέρος με τις ακατάπαυστες δεήσεις και ικεσίες.

Αναμένουμε από τον Κύριό μας τη λύτρωση και σωτηρία.

Αυτός θα μας αποκαλέσει «άλας της γης και φως του κόσμου» (Ματ. ε', 13, 14).

Με θάρρος, αδελφοί και πατέρες, «τοις έμπροσθεν επεκτεινόμενοι κατά σκοπόν διώκομεν επί το βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλ. γ', 13), το οποίο ο Κύριός μας μας ετοίμασε, πριν ακόμη μας καλέσει στη Θεία του επίγνωση.

Η ζωή μας δίκαια χαρακτηρίζεται απ' όλους μας πνευματική. Μας παραδέχονται και μας ονομάζουν πνευματικούς.

Αυτό μας αναγκάζει και μας επιβάλλει να αποδεικνύουμε πρακτικά αυτήν την ιδιότητα.

Ότι δηλαδή, δεν ζούμε «κατά σάρκα», αλλά «κατά πνεύμα».

Ελεύθεροι από επιθυμίες, πάθη και ελαττώματα, τα οποία χαρακτηρίζουν την ένοχη και σαρκική ζωή.

**Απόσπασμα Από Την 4η Κατήχηση, Του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού Η
Οποία Περιέχεται Στο Βιβλίο Του «Κατηχήσεις», Έκδοση Της Ιεράς
Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.**